

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja

Druk nr 1847

Warszawa, 18 marca 2009 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Iwonę Śledzińską-Katarasińską.

(-) Romuald Ajchler; (-) Leszek Aleksandrak; (-) Bartosz Arłukowicz; (-) Tadeusz Aziewicz; (-) Andrzej Biernat; (-) Renata Butryn; (-) Zbigniew Chlebowski; (-) Stanisław Chmielewski; (-) Janusz Cichoń; (-) Leszek Cieślik; (-) Andrzej Czerwiński; (-) Eugeniusz Czykwin; (-) Alicja Dąbrowska; (-) Bronisław Dutka; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Tomasz Garbowski; (-) Witold Gintowt-Dziewałtowski; (-) Henryk Gołębiowski;

(-) Eugeniusz Grzeszczak; (-) Iwona Guzowska; (-) Jolanta Hibner;
(-) Tadeusz Iwiński; (-) Izabela Jaruga-Nowacka; (-) Stanisław Kalemba;
(-) Jarosław Kalinowski; (-) Ryszard Kalisz; (-) Jan Kamiński; (-) Tomasz
Kamiński; (-) Grzegorz Karpiński; (-) Mieczysław Kasprzak; (-) Jarosław
Katulski; (-) Jan Kaźmierczak; (-) Ewa Kierzkowska; (-) Witold Klepacz;
(-) Józef Piotr Klim; (-) Eugeniusz Kłopotek; (-) Jan Kochanowski;
(-) Domicela Kopaczewska; (-) Jerzy Kozdroń; (-) Janusz Krasoń;
(-) Marek Krzakała; (-) Adam Krzyśków; (-) Jan Kulas; (-) Tomasz
Kulesza; (-) Jan Kuriata; (-) Arkadiusz Litwiński; (-) Jan Łopata;
(-) Mieczysław Marcin Łuczak; (-) Krystyna Łybacka; (-) Beata Małecka-
Libera; (-) Waław Martyniuk; (-) Jarosław Matwiejuk; (-) Krzysztof
Matyjaszczyk; (-) Antoni Mężydło; (-) Janusz Mikulicz; (-) Henryk Milcarz;
(-) Tadeusz Motowidło; (-) Tadeusz Naguszewski; (-) Witold Namyślak;
(-) Grzegorz Napieralski; (-) Sławomir Neumann; (-) Tomasz Piotr Nowak;
(-) Stanisław Olas; (-) Wojciech Olejniczak; (-) Artur Ostrowski;
(-) Witold Pahl; (-) Andrzej Pałys; (-) Mirosław Pawlak; (-) Waldemar
Pawlak; (-) Janusz Piechociński; (-) Elżbieta Pierzchała; (-) Danuta
Pietraszewska; (-) Grzegorz Pisalski; (-) Wojciech Pomajda; (-) Stanisława
Prządka; (-) Józef Racki; (-) Damian Raczkowski; (-) Stanisław Rakoczy;
(-) Tadeusz Ross; (-) Jakub Rutnicki; (-) Arkadiusz Rybicki; (-) Stanisław
Rydzoń; (-) Wojciech Saługa; (-) Joanna Senszyn; (-) Witold Sitarz;
(-) Aleksander Marek Skorupa; (-) Tadeusz Sławecki; (-) Aleksander
Sopliński; (-) Stanisław Stec; (-) Franciszek Jerzy Stefaniuk; (-) Elżbieta
Streker-Dembińska; (-) Wiesław Andrzej Szczepański; (-) Jerzy Szmajdziński;
(-) Grzegorz Sztolcman; (-) Bożena Szydłowska; (-) Jolanta Szymanek-
Deresz; (-) Iwona Śledzińska-Katarasińska; (-) Jan Walenty Tomaka; (-) Piotr
Tomański; (-) Irena Tomaszak-Zesiuk; (-) Tadeusz Tomaszewski; (-) Piotr
van der Coghén; (-) Piotr Waśko; (-) Jerzy Wenderlich; (-) Wiesław Woda;
(-) Edward Wojtas; (-) Bogusław Wontor; (-) Marek Wójcik; (-) Adam
Wykręt; (-) Stanisław Wziętek; (-) Renata Zaremba; (-) Ryszard Zawadzki;
(-) Wojciech Ziemiak; (-) Józef Zych; (-) Stanisław Żelichowski.

USTAWA

z dnia 2009 r.

o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa reguluje zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych, zasady i warunki finansowania tych zadań, w tym zasady gospodarowania powierzonymi środkami pochodzącymi z budżetu państwa, oraz organy właściwe w tych sprawach.

Art. 2.

W rozumieniu ustawy:

- 1) usługi medialne – oznaczają radiofonię, telewizję oraz inne linearne usługi medialne przekazu programu, niezależnie od systemu odbioru (system powszechnego odbioru, system zbiorowego odbioru, system indywidualnego odbioru), a także usługi nielinearne odbioru audycji na życzenie z katalogu udostępnianego za pomocą systemu teleinformatycznego;
- 2) beneficjent licencji programowej – oznacza podmiot, któremu przyznano licencję programową;
- 3) Fundusz – oznacza Fundusz Zadań Publicznych;
- 4) program lokalny - oznacza program radiowy lub telewizyjny o zasięgu lokalnym realizujący zadania lokalne, zawierający różnorodnie tematycznie audycje i inne przekazy dotyczące wydarzeń i problemów lokalnych, adresowany do ogółu słuchaczy lub widzów objętych zasięgiem nadawania na obszarze dzielnicy, miasta, gminy lub kilku sąsiadujących ze sobą gmin;
- 5) program ponadregionalny – oznacza program radiowy lub telewizyjny adresowany do ogółu słuchaczy lub widzów objętych zasięgiem nadawania na obszarze obejmującym co najmniej dwa województwa;
- 6) program regionalny - oznacza program radiowy lub telewizyjny o zasięgu regionalnym realizujący zadania regionalne, zawierający różnorodnie tematycznie audycje i inne przekazy dotyczące wydarzeń i problemów regionalnych, adresowany do ogółu słuchaczy lub widzów objętych zasięgiem nadawania na obszarze nie większym niż jedno województwo;

- 7) nadawca publiczny – oznacza spółkę akcyjną z jednoosobowym udziałem Skarbu Państwa utworzoną na podstawie art. 26 ust. 2, 3, 3a i 3b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.¹), zwanej dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”, w celu tworzenia i rozpowszechniania programów radiowych lub telewizyjnych i realizacji misji publicznej, określonej w art. 21 tej ustawy;
- 8) spółka radiowa – oznacza nadawcę publicznego założonego w celu tworzenia i rozpowszechniania lokalnych, regionalnych i ponadregionalnych programów radiowych, a także innych usług medialnych;
- 9) spółka telewizyjna – oznacza nadawcę publicznego założonego w celu tworzenia i rozpowszechniania lokalnych, regionalnych i ponadregionalnych programów telewizyjnych, a także innych usług medialnych;
- 10) nadawca niepubliczny – oznacza nadawcę, który działa na podstawie koncesji udzielanej na podstawie ustawy o radiofonii i telewizji, w tym nadawcę społecznego oraz nadawcę pożytku publicznego;
- 11) nadawca pożytku publicznego – oznacza szkołę, uczelnię wyższą lub jednostkę organizacyjną gminy powołaną do prowadzenia działalności kulturalnej na jej terenie, która uzyskała koncesję na rozpowszechnianie programu radiowego lub telewizyjnego, na warunkach określonych w ustawie o radiofonii i telewizji, skierowanego do uczniów lub środowisk akademickich albo ograniczonego kręgu odbiorców zamieszkałych na terenie gminy;
- 12) dostawca usług medialnych – oznacza nadawcę programu lub dostawcę audycji na żądanie z katalogu udostępnianego za pomocą systemu teleinformatycznego.

Rozdział 2

Zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych

Art. 3.

Nadawcy publiczni wypełniają misję publiczną, o której mowa w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji, poprzez :

- 1) wspieranie budowy społeczeństwa obywatelskiego oraz kultury demokratycznej polegającej na uczestnictwie obywateli w życiu publicznym;
- 2) inspirowanie debaty publicznej w kluczowych kwestiach społecznych;
- 3) promowanie postaw propaństwowych, sprzyjanie tożsamości narodowej;
- 4) wspieranie edukacji na wszystkich poziomach kształcenia;
- 5) upowszechnianie kultury języka polskiego i dbałość o tę kulturę;

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 85, poz. 728, Nr 267, poz. 2258, 2006 r. Nr 51, poz. 377, Nr 83, poz. 574, Nr 133, poz. 935 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 411.

- 6) ukazywanie bogactwa tradycji oraz współczesnej kultury polskiej, kultury europejskiej i kultury światowej;
- 7) wspieranie aspiracji kulturowych mniejszości etnicznych zamieszkujących terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 8) promowanie dorobku nauki polskiej i światowej;
- 9) przeciwdziałanie dyskryminacji ze względu na rasę, narodowość, wyznanie, płeć, orientację seksualną;
- 10) propagowanie integracji europejskiej;
- 11) propagowanie praw człowieka.
- 12) rozwój różnorodnych form polskiej twórczości audiowizualnej;
- 13) tworzenie programów wyspecjalizowanych;
- 14) budowę i eksploatację stacji nadawczych;
- 15) rozpowszechnianie przekazów tekstowych;
- 16) rozwijanie nowych technik tworzenia i dystrybucji usług medialnych;

Art. 4.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, zwana dalej „Krajową Radą”, może powierzyć nadawcom niepublicznym lub innym niepublicznym dostawcom usług medialnych, realizację zadań publicznych, określonych w art. 3 pkt 1–8, ze środków Funduszu, na podstawie licencji programowej.

Rozdział 3

Organy właściwe w dziedzinie usług medialnych

Art. 5.

Organem właściwym w sprawach przyznawania licencji programowych, kontroli i nadzoru ich wykonania przez beneficjentów licencji programowej jest Krajowa Rada.

Art. 6.

1. Tworzy się Radę Programową przy Krajowej Radzie, będącą organem opiniodawczym Krajowej Rady.
2. Do zadań Rady Programowej należy:
 - 1) ocena poziomu i jakości programów nadawców;
 - 2) opiniowanie programów lub audycji finansowanych ze środków Funduszu na podstawie licencji programowej;
 - 3) wyrażanie opinii w sprawie udzielania absolutorium programowego;

4) wyrażanie opinii w innych sprawach powierzonych przez Przewodniczącego Krajowej Rady.

Art. 7.

1. Rada Programowa składa się z 15 członków, których powołuje Krajowa Rada.

2. Po jednym członku do Rady Programowej delegują: minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw nauki i szkolnictwa wyższego oraz minister właściwy do spraw edukacji narodowej.

3. Pozostałych członków Rady Programowej powołuje Krajowa Rada spośród kandydatów legitymujących się dorobkiem i doświadczeniem w sferze kultury lub usług medialnych, posiadających co najmniej dwie rekomendacje organizacji pozarządowych o zasięgu ogólnokrajowym lub krajowych zrzeszeń organizacji pozarządowych.

4. Członkowie Rady Programowej reprezentują społeczne interesy i oczekiwania związane z działalnością programową w zakresie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych.

5. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, tryb i termin zgłaszania kandydatów do Rady Programowej przez organizacje pozarządowe, uwzględniając konieczność sprawnego przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego.

Art. 8.

1. Rada Programowa wybiera ze swego składu przewodniczącego i wiceprzewodniczącego.

2. Uchwały Rady Programowej są podejmowane większością głosów w obecności co najmniej połowy składu Rady. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego Rady Programowej.

3. Regulamin pracy Rady Programowej określa Krajowa Rada.

4. Członkom Rady Programowej przysługuje dieta wypłacana przez Krajową Radę, w wysokości ustalonej przez Krajową Radę.

5. Krajowa Rada zapewnia Radzie Programowej organizacyjne i finansowe warunki wykonywania jej zadań.

Art. 9.

Kadencja członków Rady Programowej trwa 4 lata.

Rozdział 4

Licencja programowa

Art. 10.

1. Licencja programowa określa wykaz zadań powierzanych dostawcy usług medialnych w ramach poszczególnych programów oraz innych usług medialnych, z jednoczesnym przyznaniem przez Krajową Radę środków z Funduszu na realizację tych zadań.

2. Licencja programowa określa w szczególności:

- 1) nazwę nadawcy i programu;
- 2) charakter programu (uniwersalny, wyspecjalizowany);
- 3) minimalny dobowy czas nadawania programu;
- 4) strukturę gatunkową programu;
- 5) porę dnia pierwotnej emisji audycji, finansowanej przez Krajową Radę ze środków Funduszu;
- 6) minimalny udział produkcji wytworzonej pierwotnie w języku polskim;
- 7) w przypadku nadawców regionalnych minimalny udział audycji regionalnej i lokalnej;
- 8) minimalny udział w programie audycji powstałych nie później niż 3 lata wstecz licząc od dnia pierwotnej emisji;
- 9) udział produkcji europejskiej;
- 10) udział produkcji producentów niezależnych;
- 11) zadania nadawcy dotyczące innych niż programy usług medialnych, wspierające działalność antenową lub niezależną od anteny oraz wprowadzania elementów interaktywności tych usług;
- 12) środki pieniężne na wykonanie zadań określonych w licencji.

2. Krajowa Rada przyznaje licencję programową w drodze uchwały.

3. Na uchwałę Krajowej Rady o przyznaniu licencji programowej przysługuje skarga do sądu administracyjnego.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Krajowa Rada może dokonać zmiany licencji programowej, w tym wielkości środków pieniężnych, o których mowa w ust. 2 pkt 12.

5. Zmiana licencji programowej może nastąpić również na wniosek nadawcy.

Art. 11.

1. Licencja programowa dla nadawcy publicznego jest przyznawana przez Krajową Radę na wniosek składany przez nadawcę publicznego nie później niż do dnia 31 października każdego roku.

2. W przypadku niezłożenia wniosku w terminie, o którym mowa w ust. 1, Krajowa Rada przyznaje licencję programową wybranemu przez siebie nadawcy publicznemu.

Art. 12.

1. Krajowa Rada może również przyznać licencję programową nadawcy publicznemu i niepublicznemu na podstawie konkursu.
2. Do konkursów przeprowadzanych na podstawie ust. 1 nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych.
3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przeprowadzania konkursu, o którym mowa w ust. 1, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania nadawców publicznych i nadawców niepublicznych biorących udział w konkursie, a także najlepszego sposobu realizacji misji publicznej.

Art. 13.

Licencję programową przyznaje się na dwa lata.

Art. 14.

Za przyznanie licencji programowej nie pobiera się opłat.

Art. 15.

1. Krajowa Rada zawiera z beneficjentem licencji programowej umowę o finansowanie publiczne, na podstawie której są przekazywane beneficjentowi środki z Funduszu na realizację licencji programowej.
2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, ogólne warunki umów o finansowanie publiczne, zapewniające prawidłowe realizowanie zadań z zakresu misji publicznej, określonych w licencji programowej.

Art. 16.

1. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wymogi, jakie powinien spełniać wniosek o przyznanie licencji programowej, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowej oceny proponowanego sposobu wypełniania misji publicznej przez wnioskodawcę.
2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wzór licencji programowej dla nadawców publicznych oraz wzór licencji programowej dla nadawców niepublicznych, uwzględniając rodzaje zadań publicznych realizowanych przez obie kategorie nadawców.

Rozdział 4

Finansowanie zadań publicznych

Art. 17.

1. Finansowanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych następuje ze środków finansowych Krajowej Rady.
2. Na finansowanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych Krajowa Rada otrzymuje środki finansowe z budżetu państwa.
3. Środki finansowe na finansowanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych są gromadzone na wyodrębnionym rachunku Krajowej Rady - Funduszu Zadań Publicznych.

Art. 18.

1. Krajowa Rada dokonuje podziału środków Funduszu na realizację zadań, o których mowa :
 - 1) w art. 3, powierzanych na podstawie licencji programowej przyznawanej nadawcom publicznym na podstawie art. 11;
 - 2) w art. 3 pkt 1-16, powierzanych na podstawie licencji programowej przyznawanej na podstawie konkursu, o którym mowa w art. 12.
2. Na realizację zadań, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przeznaczają się nie więcej niż 10% środków Funduszu.
3. W ramach środków przeznaczonych dla nadawców publicznych wyodrębnia się środki dla spółek radiowych i spółek telewizyjnych.

Art. 19.

Krajowa Rada ustala corocznie, po analizie założeń programowo-finansowych, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 2 oraz sprawozdań, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1, za poprzedni rok kalendarzowy i analizie określonych w nich kosztów, nie później niż do dnia 30 czerwca, szczegółowe zasady przyznawania środków, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, między jednostki publicznej radiofonii i telewizji na następny rok kalendarzowy.

Rozdział 5

Kontrola realizacji zadań publicznych

Art. 20.

1. Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2, 3, 3a, 3b i 3c ustawy o radiofonii i telewizji, są obowiązane do określenia w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.²) zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 3 niniejszej ustawy oraz w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji, w tym działalności finansowanej na podstawie licencji programowej oraz pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie narusza obowiązków w zakresie rachunkowości i sprawozdawczości wynikających z przepisów o rachunkowości.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na działalność, o której mowa w art. 3.

Art. 21.

1. Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2, 3, 3a, 3b i 3c ustawy o radiofonii i telewizji, są obowiązane do składania Krajowej Radzie:

- 1) rocznego sprawozdania ze sposobu wykorzystania środków, o których mowa w art. 31 ust. 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji, do dnia 15 lutego, za poprzedni rok kalendarzowy oraz rocznego sprawozdania dotyczącego kosztów poniesionych na działalność, o której mowa w art. 21 tej ustawy oraz art. 3 niniejszej ustawy wraz z określeniem źródeł ich finansowania, w szczególności na podstawie licencji programowej;
- 2) założeń programowo-finansowych w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji oraz art. 3 niniejszej ustawy, na rok następny, do dnia 30 kwietnia danego roku.

2. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania sprawozdań, o których mowa w ust. 1 pkt 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na działalność, o której mowa w art. 3.

² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324, Nr 229, poz. 2276, 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546, Nr 213, poz. 2155, 2005 r. Nr 10, poz. 66, Nr 184, poz. 1539, Nr 267, poz. 2252, 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Nr 208, poz. 1540 oraz z 2008 r. Nr 63, poz. 393, Nr 144, poz. 900, Nr 171, poz. 1056 i Nr 214, poz. 1343.

Art. 22.

Spółki, o których mowa w art. 26 ust. 2, 3, 3a, 3b i 3c ustawy o radiofonii i telewizji przygotowują i udostępniają do wiadomości publicznej, do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy, sprawozdanie z wykorzystania wpływów ze środków przekazanych przez Krajową Radę na realizację licencji programowej, o której mowa w art. 4, ze wskazaniem środków przeznaczonych na wykonanie poszczególnych zadań wymienionych w art. 3 ust. 1, które zostały określone w licencji programowej.

Art. 23.

1. Nadawcy niepubliczni oraz inni dostawcy usług medialnych, są obowiązani do określenia w dokumentacji, o której mowa w art. 10 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, zasad rachunkowości, w tym zakładowego planu kont, w sposób zapewniający ujęcie w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności, o której mowa w art. 3 stosownie do zakresu jej finansowania ze środków Funduszu otrzymywanych na podstawie przyznanej licencji programowej, oraz odrębnie dla pozostałej działalności, a także metod przypisywania kosztów i przychodów do poszczególnych rodzajów prowadzonej działalności.

2. Przepisy art. 20 ust. 2 oraz art. 22 stosuje się odpowiednio do nadawców niepublicznych i innych dostawców usług medialnych, którzy otrzymali środki pieniężne na podstawie licencji programowej.

3. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia przez nadawców niepublicznych oraz innych dostawców usług medialnych dokumentacji, o której mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia przestrzegania zasad jawności i przejrzystości wykorzystania środków przeznaczonych na realizację zadań publicznych, określonych w licencji programowej.

Art. 24.

1. Beneficjent licencji programowej, corocznie, w terminie do dnia 15 lutego, za poprzedni rok kalendarzowy, opracowuje i przedkłada Krajowej Radzie sprawozdanie z realizacji licencji programowej.

2. Sprawozdanie publikowane jest na stronach internetowych beneficjenta licencji programowej oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady.

3. W sprawozdaniu określa się wykorzystane i pozostające do wykorzystania środki finansowe przekazane na podstawie zawartej umowy o finansowanie publiczne.

4. Sprawozdanie opracowywane na koniec okresu licencji jest podstawą dla podjęcia uchwały w sprawie absolutorium programowego dla beneficjenta licencji programowej.

Art. 25.

1. Przewodniczący Krajowej Rady może w okresie trwania licencji programowej przeprowadzić kontrolę wykonywania licencji programowej przez beneficjenta licencji programowej.
2. Kontrolę wykonywania licencji programowej przeprowadzają upoważnieni pracownicy Krajowej Rady.
3. Beneficjent licencji programowej jest obowiązany okazać dokument, który według przeprowadzającego kontrolę jest istotny dla wykonania kontroli, i umożliwić wykonanie jego odpisu.
4. Przeprowadzający kontrolę ma prawo wglądu do umów oraz dokumentów finansowych dotyczących wykonania licencji programowej.
5. Przeprowadzający kontrolę sporządza protokół z wyniku kontroli i przedstawia go beneficjentowi licencji programowej oraz Przewodniczącemu Krajowej Rady. Beneficjent licencji programowej, w ciągu 14 dni od otrzymania wyników kontroli ma prawo wnieść uwagi i zastrzeżenia i przedstawić je Przewodniczącemu Krajowej Rady celem rozpatrzenia.

Art. 26.

Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać beneficjenta licencji programowej do usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w wyniku kontroli wyznaczając w tym celu odpowiedni termin.

Art. 27.

1. Krajowa Rada na podstawie opinii Rady Programowej podejmuje uchwałę w sprawie absolutorium programowego dla beneficjenta licencji programowej.
2. Uchwała w sprawie absolutorium programowego z wykonania licencji programowej jest podejmowana na koniec jej trwania.
3. Uchwała w sprawie absolutorium programowego jest publikowana na stronach internetowych beneficjenta licencji programowej oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady.
4. Przewodniczący Krajowej Rady przed podjęciem uchwały w sprawie absolutorium programowego, przeprowadza kontrolę, o której mowa w art. 25.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 28.

W ustawie z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 Nr 9, poz. 87 z późn. zm.³) uchyla się art. 23a.

Art. 29.

W ustawie z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544, z późn. zm.⁴) w art. 83 w ust. 5 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, po zasięgnięciu opinii spółek, o których mowa w ust. 1, ustala:”.

Art. 30.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.⁵) w art. 21 w ust. 1 uchyla się pkt 87.

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 181, poz. 1515, 2003 r. Nr 56, poz. 498, Nr 210, poz. 2036, 2004 r. Nr 121, poz. 1264, Nr 191, poz. 1954, Nr 210, poz. 2135, Nr 281, poz. 2779, 2005 r. Nr 10, poz. 65, 2007 r. Nr 82, poz. 559 oraz 2008 r. Nr 208, poz. 1308.

⁴ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 57, poz. 507 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, z 2006 r. Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 112, poz. 766, 2008 r. Nr 171, poz. 1056.

⁵ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 703, Nr 70, poz. 816, Nr 104, poz. 1104, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 8, poz. 64, Nr 52, poz. 539, Nr 73, poz. 764, Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 89, poz. 968, Nr 102, poz. 1117, Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190, Nr 125, poz. 1363 i poz. 1370 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 19, poz. 199, Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 78, poz. 715, Nr 89, poz. 804, Nr 135, poz. 1146, Nr 141, poz. 1182, Nr 169, poz. 1384, Nr 181, poz. 1515, Nr 200, poz. 1679 i Nr 240, poz. 2058, z 2003 r. Nr 7, poz. 79, Nr 45, poz. 391, Nr 65, poz. 595, Nr 84, poz. 774, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874, Nr 122, poz. 1143, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302, Nr 166, poz. 1608, Nr 202, poz. 1956, Nr 222, poz. 2201, Nr 223, poz. 2217 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 99, poz. 1001, Nr 109, poz. 1163, Nr 116, poz. 1203, poz. 1205 i poz. 1207, Nr 120, poz. 1252, Nr 123, poz. 1291, Nr 162, poz. 1691, Nr 210, poz. 2135, Nr 263, poz. 2619, Nr 281, poz. 2779 i poz. 2781, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 30, poz. 262, Nr 85, poz. 725, Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 102, poz. 852, Nr 143, poz. 1199 i poz. 1202, Nr 155, poz. 1298, Nr 164, poz. 1365 i poz. 1366, Nr 169, poz. 1418 i poz. 1420, Nr 177, poz. 1468, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495, Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 46, poz. 328, Nr 104, poz. 708 i poz. 711, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353 i poz. 1354, Nr 217, poz. 1588, Nr 226, poz. 1657 i Nr 249, poz. 1824, z 2007 r. Nr 35, poz. 219, Nr 99, poz. 658, Nr 115, poz. 791 i poz. 793, Nr 176, poz. 1243, Nr 181, poz. 1288, Nr 191, poz. 1361 i poz. 1367, Nr 192, poz. 1378 i Nr 211, poz. 1549, z 2008 r. Nr 97, poz. 623, Nr 141, poz. 888, Nr 143, poz. 894, Nr 209, poz. 1316, Nr 220, poz. 1431 i poz. 1432, Nr 223, poz. 1459 i Nr 228, poz. 1507 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11 i Nr 6, poz. 33

Art. 31.

W ustawie z dnia 23 grudnia 1993 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 z późn. zm.⁶) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) opiniowanie kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji;”;

b) po pkt 3a dodaje się pkt 3b w brzmieniu:

„3b) przyznawanie licencji programowych na wykonywanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych (Dz. U. Nr ..., poz. ...);”;

c) uchyla się pkt 6a,

d) w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11-15 w brzmieniu:

„11) zawieranie z nadawcami publicznymi i innymi dostawcami usług medialnych umów o finansowanie publiczne na podstawie licencji programowej, na zasadach określonych w ustawie z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych;

12) powoływanie członków Rady Programowej i współdziałanie z nią, na zasadach określonych w ustawie z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych;

13) podejmowanie uchwał w sprawie absolutorium programowego dla beneficjentów licencji programowych, na zasadach określonych w ustawie z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych;

14) przeprowadzanie jawnych i otwartych konkursów na członków rad nadzorczych nadawców publicznych oraz spółek radiowych i telewizyjnych.”;

15) tworzenie warunków do funkcjonowania ogólnopolskiego programu telewizyjnego i radiowego o charakterze informacyjno-publicystycznym.”.

2) w art. 7:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W skład Krajowej Rady wchodzi siedmiu członków powoływanych: 3 przez Sejm, 2 przez Senat i 2 przez Prezydenta, spośród osób wyróżniających się autorytetem, wiedzą i doświadczeniem w zakresie mediów audiowizualnych i rynku

⁶ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 85, poz. 728 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 51, poz. 377, Nr 83, poz. 574 i Nr 133, poz. 935 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 411.

medialnego oraz posiadających co najmniej dwie rekomendacje udzielone przez uczelnie akademickie w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 22 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.) lub ogólnokrajowe stowarzyszenia twórców i dziennikarzy.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prawo udzielania rekomendacji przysługuje organom kolegialnym uczelni, o których mowa w art. 60 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, oraz statutowym organom stowarzyszeń upoważnionym do podejmowania takich decyzji .”,

c) ust.4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kadencja członków Krajowej Rady trwa 6 lat, licząc od dnia powołania, przy czym :

1) co dwa lata kończy się kadencja jednego z członków Krajowej Rady, powoływanego przez Sejm;

2) co trzy lata kończy się kadencja jednego z członków Krajowej Rady, powoływanych przez Prezydenta i Senat.

Członkowie Krajowej Rady pełnią swe funkcje do czasu powołania ich następców.”,

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. W przypadku odwołania członka lub jego śmierci przed upływem kadencji właściwy organ niezwłocznie powołuje nowego członka Krajowej Rady na okres do końca tej kadencji.”;

3) w art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Nie można łączyć funkcji członka Krajowej Rady z prowadzeniem działalności pozostającej w konflikcie interesów z zadaniami Krajowej Rady, w szczególności z posiadaniem udziałów albo akcji spółki, pełnieniem funkcji lub uczestniczeniem w inny sposób w działalności podmiotu będącego:

1) nadawcą;

2) podmiotem rozpowszechniającym lub rozprowadzającym programy telewizyjne lub radiowe;

3) producentem radiowym lub telewizyjnym.

Funkcji członka Krajowej Rady nie można łączyć z jakąkolwiek działalnością zarobkową z wyjątkiem pracy naukowo-dydaktycznej w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracy twórczej.”;

4) w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowa Rada podejmuje uchwały bezwzględną większością głosów ustawowej liczby członków.”

5) w art. 15 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) programów rozpowszechnianych wyłącznie w sposób satelitarny lub kablowy dostępnych w całości za opłatą, z wyłączeniem podstawowych opłat pobieranych przez operatorów satelitarnych lub operatorów sieci kablowych”;

6) w art. 20b w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w programie ogólnokrajowym w rozumieniu ustawy lub koncesji, dostępnym w całości bez opłat, z wyłączeniem podstawowych opłat pobieranych przez operatorów sieci kablowych, lub”;

7) w art. 21 :

a) ust. 1 i 1a otrzymują brzmienie:

„1. Publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną, oferując - na zasadach określonych w ustawie oraz w ustawie z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, całemu społeczeństwu lub poszczególnym jego częściom, programy i inne usługi medialne poprzez oferowanie różnorodnej i charakteryzującej się wysokim poziomem jakościowym oferty programowej w dziedzinie informacji, kultury i edukacji, w dostępnych powszechnie (otwartych) usługach medialnych, na poziomie ogólnokrajowym, ponadregionalnym, regionalnym lub lokalnym oraz w programach dla zagranicy, która w sposób wyważony prezentuje obraz całego społeczeństwa oraz zainteresowań i poglądów społecznych, politycznych, kulturalnych, filozoficznych i religijnych ogółu obywateli.

1a. Zadania publicznej radiofonii i telewizji, służące wypełnianiu misji, o której mowa w ust. 1, określa ustawa z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych.”

b) uchyla się ust. 2;

8) w art. 26:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Telewizję publiczną tworzy spółka „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów I, II i TV Polonia.”

b) uchyla się ust. 2a,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Radiofonię publiczną tworzy spółka „Polskie Radio – Spółka Akcyjna, zawiązana w celu tworzenia i rozpowszechniania ogólnokrajowych programów radiowych i programów dla odbiorców za granicą.”,

d) po ust. 3 dodaje się ust. 3a – 3c w brzmieniu:

„3a. Regionalną telewizję publiczną tworzy 16 telewizyjnych spółek, zawiązanych w celu tworzenia i rozpowszechniania lokalnych, regionalnych i ponadregionalnych programów telewizyjnych, a także innych usług medialnych. Spółki te mają swoje siedziby w: Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Gorzowie Wielkopolskim, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, Wrocławiu.

„3b. Regionalną radiofonię publiczną tworzy 17 radiowych spółek, zawiązanych w celu tworzenia i rozpowszechniania lokalnych, regionalnych i ponadregionalnych programów radiowych, a także innych usług medialnych. Spółki te mają swoje siedziby w: Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, Wrocławiu i Zielonej Górze

3c. Spółki radiowe i telewizyjne mogą zawiązywać spółki lub porozumienia gospodarcze w celu wspólnego tworzenia i rozpowszechniania regionalnych lub ponadregionalnych programów telewizyjnych lub radiowych oraz innych usług medialnych, a także zarządzania i gospodarowania nimi.”,

e) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do spółek wymienionych w ust. 2, 3, 3a, 3b i 3c stosuje się, z zastrzeżeniem art. 27-30 ustawy, przepisy Kodeksu spółek handlowych z wyjątkiem art. 312 i 402.”,

f) w ust. 6 pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) regionalne programy telewizyjne - częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych lub ponadregionalnych programów telewizyjnych;

4) regionalne programy radiowe - częstotliwości niezbędne do rozpowszechniania regionalnych lub ponadregionalnych programów radiowych.”,

g) po ust. 8 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Spółki publicznej radiofonii i telewizji mogą tworzyć i rozpowszechniać programy wyspecjalizowane, na których rozpowszechnianie uzyskano koncesję.”;

9) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Zarząd spółki jest jednoosobowy, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. W Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna oraz Polskim Radiu - Spółka Akcyjna zarząd jest trzyosobowy.

3. Wyboru zarządu dokonuje rada nadzorcza spółki w drodze jawnego konkursu.
4. Regulamin konkursu, o którym mowa w ust. 3, ustanawia Krajowa Rada, uwzględniając konieczność posiadania przez kandydatów przystępujących do niego kwalifikacji w zakresie zarządzania oraz radiofonii i telewizji.
5. Kadencja Zarządu trwa 4 lata.
6. Członek Zarządu może być odwołany przez radę nadzorczą w trakcie kadencji tylko z ważnych powodów, a w szczególności w przypadku:
 - 1) rażącego naruszenia przepisów prawa;
 - 2) prowadzenia działalności, która pozostaje w sprzeczności z wykonywanymi obowiązkami;
 - 3) stwierdzenia w wyniku kontroli, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, istotnych nieprawidłowości;
 - 4) nieudzielenia absolutorium programowego z wykonania licencji programowej.”;

10) w art. 28:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rada nadzorcza liczy trzech członków. Członków rady nadzorczej powołuje i odwołuje Krajowa Rada, z wyjątkiem jednego, którego powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw Skarbu Państwa.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5b w brzmieniu:

„5b. Członek rady nadzorczej może być odwołany w trakcie kadencji tylko z ważnych powodów, a w szczególności w przypadku:

- 1) rażącego naruszenia przepisów prawa;
- 2) prowadzenia działalności, która pozostaje w sprzeczności z wykonywanymi obowiązkami;
- 3) stwierdzenia w wyniku kontroli, o której mowa w art. 25 ustawy z dnia 2009 r. o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, istotnych nieprawidłowości.”;

c) w ust. 6 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 i 6 w brzmieniu :

- „5) zawarcie umowy o finansowanie publiczne na podstawie licencji programowej;
- 6) utworzenie programów wyspecjalizowanych.”;

11) uchyla się art. 28a;

12) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. 1. Tworzenie i rozpowszechnianie lokalnych i regionalnych programów telewizji publicznej i radia publicznego należy do spółek radiowych i spółek telewizyjnych, o których mowa w art. 26 ust. 3a i 3b.

2. Statut spółki określa organizację spółki radiowej i telewizyjnej, w tym teren działania i zadania w zakresie publicznej radiofonii regionalnej.

3. Tworzenie i rozpowszechnianie ponadregionalnych programów telewizyjnych i radiowych należy łącznie do wszystkich spółek radiowych i telewizyjnych, o których mowa w art. 26 ust. 3a i 3b, a także podmiotów, o których mowa w art. 26 ust. 3c.

4. Krajowa Rada, na wniosek zarządu spółki radiowej lub telewizyjnej i po zasięgnięciu opinii zarządów pozostałych spółek radiowych i telewizyjnych, określi minimalny udział audycji tworzonych przez te spółki w poszczególnych programach ponadregionalnych albo minimalny udział w finansowaniu przez daną spółkę programu ponadregionalnego tworzonego i rozpowszechnianego przez pozostałe spółki.

5. W razie sporu pomiędzy spółkami, spór rozstrzyga Krajowa Rada.

6. Rozstrzygnięcie sporu przez Krajową Radę ma charakter ostateczny.”;

13) w art. 30a uchyla się ust. 2;

14) w art. 31:

a) w ust. 1:

- zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Przychodami spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2, 3, 3a i 3b, są wpływy pochodzące.”,

- pkt 1 otrzymuje brzmienie :

„1) z otrzymywanych od Krajowej Rady na podstawie umowy o finansowanie publiczne oraz licencji programowej, w rozumieniu ustawy z dnia o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, środków z Funduszu Zadań Publicznych, o którym mowa w tej ustawie;”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Akcjonariuszom spółek, o których mowa w art. 26 ust. 2, 3 , 3a i 3b, nie przysługuje prawo do udziału w zysku.”;

15) uchyla się art. 31a – art. 31c;

16) uchyla się art. 32;

17) po art. 39b dodaje się art. 39c w brzmieniu:

„Art. 39c. 1. Nadawca inny niż nadawca społeczny, może wystąpić do Krajowej Rady o uznanie za nadawcę pożytku publicznego w rozumieniu ustawy z dnia o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, jeśli jest szkołą publiczną,

uczelnią wyższą lub jednostkę organizacyjną gminy powołaną do prowadzenia działalności kulturalnej na jej terenie, której program ma być kierowany do uczniów lub środowisk akademickich albo ograniczonego kręgu odbiorców zamieszkałych na terenie gminy.

2. Nadawca pożytku publicznego jest zwolniony z 50% opłaty za używanie częstotliwości.

3. W przypadku naruszenia przez nadawcę społecznych wymogów określonych w art. 4 pkt 1a, organ koncesyjny wydaje decyzję o uchyleniu decyzji o uznaniu za nadawcę pożytku publicznego. Stwierdza w niej obowiązek uiszczenia opłat, o których mowa w ust. 2, wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia udzielenia lub zmiany koncesji.”;

18) w art. 43 w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) ponadregionalne programy radiofonii i telewizji publicznej dostępne na danym obszarze;”.

Art. 32.

W ustawie z dnia 16 lipca 1998 r. - Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U z 2003 r. Nr 159, poz. 1547, z późn. zm.⁷) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 76 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komitetom wyborczym, których listy kandydatów zostały zarejestrowane, przysługuje, w okresie od 15 dnia przed dniem wyborów do dnia zakończenia kampanii wyborczej, prawo do nieodpłatnego rozpowszechniania audycji wyborczych przez spółki publicznej telewizji regionalnej i przez spółki publicznej radiofonii regionalnej, zwane dalej „Telewizją Polską” i „Polskim Radiem”, na ich koszt.”;

2) w art. 77 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Podziału czasu antenowego, według zasad, o których mowa w art. 76 ust. 4, dokonują właściwi prezesi zarządów spółek Telewizji Polskiej i prezesi zarządów spółek Polskiego Radia na podstawie wniosków uprawnionych komitetów wyborczych.

2. Na ustalenia dotyczące podziału czasu antenowego komitetom wyborczym przysługuje skarga do komisarza wyborczego właściwego ze względu na siedzibę spółki Telewizji Polskiej lub spółki Polskiego Radia. Skargę wnosi się w terminie 48 godzin od dokonania ustalenia. Komisarz wyborczy rozpatruje sprawę niezwłocznie i wydaje postanowienie. Na postanowienie komisarza wyborczego nie przysługuje środek zaskarżenia.”.

⁷ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 102, poz. 1055 i Nr 167, poz. 1760, z 2005 r. Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 34, poz. 242, Nr 146, poz. 1055, Nr 159, poz. 1127 i Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 48, poz. 327 i Nr 112, poz. 766 oraz z 2008 r. Nr 96, poz. 607 i Nr 180, poz. 1111.

Art. 33.

W ustawie z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2007 r. Nr 190, poz. 1360 oraz 2008 r. Nr 171, poz. 1056) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 181 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W okresie od 15 dnia przed dniem wyborów do dnia zakończenia kampanii wyborczej Telewizja Polska Spółka Akcyjna, spółki telewizji regionalnej, Polskie Radio Spółka Akcyjna i spółki radiofonii regionalnej, zwane dalej „Telewizją Polską” i „Polskim Radiem”, rozpowszechniają na własny koszt w programach ogólnokrajowych i regionalnych audycje wyborcze komitetów wyborczych.”

2) w ust. 4 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, po zasięgnięciu opinii zarządów spółek, o których mowa w art. 181 ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia:”

Art. 34.

W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.⁸) w art. 37 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) członków rady nadzorczej, członków zarządu oraz dyrektorów programów "Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna", "Polskiego Radia - Spółka Akcyjna", a także spółek telewizji regionalnej i spółek radiofonii regionalnej.”

Art. 35.

W ustawie z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz. U. Nr 113, poz. 984, z późn. zm.⁹) w art. 23 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Czas audycji wyborczych komitetów wyborczych, o których mowa w ust. 1, może być łączony w tym samym programie regionalnym, na wniosek pełnomocnika komitetu wyborczego, z czasem audycji wyborczych przysługującym temu samemu komitetowi z tytułu udziału w wyborach do organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego. Wniosek w sprawie połączenia czasu audycji wyborczych składa się najpóźniej w 20 dniu przed dniem wyborów prezesowi zarządu spółki Telewizji Polskiej lub prezesowi zarządu spółki Polskiego Radia, właściwym dla programu regionalnego, w którym łączne audycje wyborcze mają być rozpowszechniane.”

⁸ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 90, poz. 844, Nr 113, poz. 1070, Nr 130, poz. 1188 i Nr 166, poz. 1609, z 2004 r. Nr 109, poz. 1159, Nr 171, poz. 1800, Nr 267, poz. 2647 i Nr 273, poz. 2703, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i poz. 711, Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162, 2008 r. Nr 11, poz. 59 i Nr 220, poz. 1428.

⁹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 127, poz. 1089, Nr 214, poz. 1806, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, z 2005 r. Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 218, poz. 1592, 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 48, poz. 327 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1111.

Art. 36.

W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507, Nr 85, poz. 782, 2007 r. Nr 112, poz. 766) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 50 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W terminie od 16 dnia przed dniem referendum do zakończenia kampanii referendalnej Telewizja Polska Spółka Akcyjna i spółki telewizji regionalnej oraz Polskie Radio Spółka Akcyjna i spółki radiofonii regionalnej, zwane dalej "Telewizją Polską" i "Polskim Radiem", rozpowszechniają na własny koszt w programach ogólnokrajowych i regionalnych audycje referendalne podmiotów uprawnionych.”;

2) w art. 52 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w programach regionalnych - dokonują właściwi prezesi zarządów spółek Telewizji Polskiej i prezesi zarządów spółek Polskiego Radia.”;

3) w art. 55 w ust. 2 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, po zasięgnięciu opinii zarządów spółek, o których mowa w art. 50 ust. 1, określi, w drodze rozporządzenia.”.

Art. 37.

W ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego (Dz. U. Nr 25, poz. 219, z 2006 r. Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 78:

a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w każdym regionalnym programie – po 10 godzin w spółkach telewizji regionalnej i po 20 godzin w spółkach radiofonii regionalnej, o których mowa w art. 26 ust. 3a i 3b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 z późn. zm.¹⁰).”.

b) w ust. 7 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, po zasięgnięciu opinii Państwowej Komisji Wyborczej, zarządów Telewizji Polskiej Spółka Akcyjna, Polskiego radia Spółka Akcyjna, spółek telewizji regionalnej oraz spółek radiofonii regionalnej, określi, w drodze rozporządzenia.”;

2) w art. 80:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Audycje wyborcze komitetu wyborczego dostarczane są do Telewizji Polskiej Spółka Akcyjna, Polskiego Radia Spółka Akcyjna oraz spółek telewizji regionalnej i spółek radiofonii regionalnej, o których mowa w art. 26 ust. 3a i 3b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, nie później niż na 24 godziny przed dniem ich rozpowszechnienia.”.

¹⁰ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 85, poz. 728, Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 51, poz. 377, Nr 83, poz. 574 i Nr 133, poz. 935 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 411.

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku stwierdzenia przez Telewizję Polską Spółka Akcyjna, Polskie Radio Spółka Akcyjna lub spółki telewizji regionalnej spółki albo radiofonii regionalnej, o których mowa w art. 26 ust. 3a i 3b ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, że dostarczone przez komitet wyborczy materiały audycji wyborczych przekraczają czas ustalony dla tych audycji, wzywają bezzwłocznie komitet wyborczy do skrócenia czasu audycji. W razie bezskutecznego wezwania emisja audycji wyborczej jest przerywana w chwili, kiedy upłynął czas audycji przysługujący danemu komitetowi.”.

Art. 38.

W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 132, poz. 1111, z 2006 r. Nr 249, poz. 1832, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 oraz z 2008 r. Nr 180, poz. 1112) w art. 19:

1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5 % przychodu uzyskanego z tytułu emisji reklam, telesprzedaży i audycji sponsorowanych.”;

2) uchyla się ust. 7;

3) ust. 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9. Do należności z tytułu wpłat, o których mowa w ust. 1-5 i 6, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, Nr 85, poz. 727 i Nr 86, poz. 732), z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują dyrektorowi, a uprawnienia organu odwoławczego - ministrowi.

10. Wpłaty, o których mowa w ust. 1-5 i 6, stanowią koszty uzyskania przychodów, w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym, w dacie ich poniesienia.”.

Art. 39.

W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708, z późn. zm.¹¹) w art. 26 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) członków rady nadzorczej, członków zarządu oraz dyrektorów programów "Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna", "Polskiego Radia - Spółka Akcyjna", a także spółek telewizji regionalnej i spółek radiofonii regionalnej;”.

Art. 40.

W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709 i Nr 218, poz. 1592) w art. 41 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

¹¹ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 158, poz. 1122, Nr 218, poz. 1592, z 2007 r. Nr 25, poz. 162 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056.

„5) członków rady nadzorczej, członków zarządu oraz dyrektorów programów "Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna", "Polskiego Radia - Spółka Akcyjna", a także spółek telewizji regionalnej i spółek radiofonii regionalnej;”.

Art. 41.

W ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.¹²) w art. 4 pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) członek rady nadzorczej, członek zarządu, dyrektor programu i jego zastępcy, wydawca lub autor audycji publicystycznej lub informacyjnej oraz dyrektor agencji "Telewizji Polskiej - Spółka Akcyjna", "Polskiego Radia - Spółka Akcyjna", a także członek Zarządu, członek Rady Nadzorczej oraz członek Rady Programowej "Polskiej Agencji Prasowej - Spółka Akcyjna", dyrektor oddziału, dyrektor biura, redaktor naczelny "Polskiej Agencji Prasowej - Spółka Akcyjna" oraz członek rady nadzorczej, członek zarządu, dyrektor i jego zastępcy w spółce radiofonii regionalnej i spółce telewizji regionalnej;”.

Art. 42.

W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 249, poz. 1824) w art. 10 w ust. 2 w pkt 4 średnik zastępuje się kropką i uchyla się pkt 5.

Art. 43.

1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa zawiąże spółki telewizyjne, o których mowa w art. 26 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 31, z siedzibami w Białymstoku, Bydgoszczy, Gdańsku, Gorzowie Wielkopolskim, Katowicach, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Łodzi, Opolu, Olsztynie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie, we Wrocławiu.

2. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa uzgodni treść statutów spółek, o których mowa w ust. 1 z Krajową Radą. Statuty spółek, o których mowa w art. 26 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 31, mogą przewidywać utworzenie oddziałów lokalnych w innych miejscowościach niż wymienione w ust. 1.

3. Pierwsze zarządy spółek, o których mowa w ust. 1, powoła Krajowa Rada w drodze jawnych konkursów.

Art. 44.

W celu utworzenia spółek, o których mowa w art. 43, z majątku spółki Telewizja Polska Spółka Akcyjna wydziela się mienie związane gospodarczo z oddziałami tej spółki.

¹² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 83, poz. 561, Nr 85, poz. 571, Nr 115, poz. 789, Nr 165, poz. 1171 i Nr 176, poz. 1242.

Art. 45.

1. Minister właściwy do spraw Skarbu Państwa wniesie do spółek, o których mowa w art. 43 ust. 1, mienie wydzielone zgodnie z art. 44.

2. Czynności podejmowane w wykonaniu art. 43 ust. 1 są wolne od opłat sądowych i skarbowych, a także są wolne od podatków.

3. Do opłat za czynności notarialne związane z zawiązaniem tych spółek stosuje się odpowiednio przepisy o przekształcaniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb inwentaryzacji mienia wymienionego w ust. 1, zasadę wydzielenia, połączenia, podziału i przekazywania tego mienia oraz tryb rozpoznawania spraw spornych, kierując się sprawnością przeprowadzenia postępowania inwentaryzacyjnego.

Art. 46.

1. Kadencja dotychczasowych członków Krajowej Rady wygasa z dniem wejścia w życie ustawy.

2. Sejm, Senat i Prezydent powołają niezwłocznie członków Krajowej Rady, o których mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przy czym:

1) Sejm powołuje :

a) pierwszego członka Krajowej Rady na dwa lata,

b) drugiego członka Krajowej Rady cztery lata,

2) Senat i Prezydent powołują po jednym członku Krajowej Rady na trzy lata.

3. Członkowie Krajowej Rady, o których mowa w ust. 1, pełnią swoje funkcje do dnia powołania członków Krajowej Rady zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Członkowie Krajowej Rady, o których mowa w ust. 1, pełnią swoje funkcje nie dłużej jednak niż do dnia powołania co najmniej pięciu członków Krajowej Rady zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

5. Krajowa Rada, do dnia powołania wszystkich członków zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 31, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, podejmuje uchwały w obecności członków powołanych po dniu wejścia ustawy w życie .”

Art. 47.

1. Z dniem wejścia w życie ustawy wygasają mandaty członków zarządów i rad nadzorczych spółek publicznej radiofonii i telewizji, powołanych na podstawie dotychczasowych przepisów, z tym że członkowie tych organów pełnią swe dotychczasowe funkcje do czasu powołania nowych organów spółki.

2. Krajowa Rada w terminie dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy powoła nowe składy rad nadzorczych, a także zarządy spółek publicznej radiofonii i telewizji.

Art. 48.

1. Na spółki, o których mowa w art. 43 ust. 1, przechodzą z mocy ustawy uprawnienia i obowiązki terenowych oddziałów spółki „Telewizja Polska – Spółka Akcyjna”, wynikające z decyzji administracyjnych.

2. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, w porozumieniu z Przewodniczącym Krajowej Rady przydzieli spółkom, o których mowa w art. 26 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 31, częstotliwości używane w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy do rozpowszechniania regionalnych programów telewizyjnych i radiofonicznych, z tym że częstotliwości zarezerwowane do rozpowszechniania regionalnych programów telewizyjnych zostaną tym spółkom przydzielone do współkorzystania.

3. Uprawnienia do używania częstotliwości, o których mowa w ust. 2, przyznane na podstawie dotychczasowych przepisów, wygasają z dniem przyznania tych częstotliwości spółkom, o których mowa w art. 26 ust. 3a ustawy zmienianej w art. 31.

4. Przydział częstotliwości, w sposób określony w ust. 2, następuje bez opłat.

Art. 49.

1. Stosunki pracy pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy w oddziałach Telewizji Polskiej SA ustają z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od wpisania, właściwej dla danego regionu, spółki telewizyjnej do Krajowego Rejestru Sądowego, chyba że zatrudnienie tych pracowników w spółce telewizyjnej nastąpi na nowych warunkach pozostawionych uzgodnieniom stron. Ustanie stosunku pracy jest równoznaczne w skutkach prawnych z rozwiązaniem stosunku pracy wskutek wypowiedzenia umowy o pracę z przyczyn leżących po stronie pracodawcy.

2. Za zobowiązania wynikające ze stosunków pracy powstałe przed wpisaniem spółki, o której mowa w art. 43 ust. 1, do Krajowego Rejestru Sądowego, odpowiada ta spółka.

Art. 50.

1. Z dniem 31 grudnia 2009 r. traci moc ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz.U. Nr 85, poz. 728 z 2005r.)¹³
2. Do obowiązku uiszczania zaległych opłat abonamentowych powstałych w okresie do dnia 1 stycznia 2010 r. stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 51.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹³ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 Nr 157, poz. 1314.

UZASADNIENIE

Media publiczne jako instytucja zaufania publicznego stanowią istotny element demokratycznego społeczeństwa. Rada Europy w swojej deklaracji dotyczącej gwarancji niezależności mediów publicznych zaleciła krajom członkowskim Unii Europejskiej wprowadzenie prawnych, politycznych, finansowych i technicznych gwarancji, które zapewnią rzeczywistą niezależność i instytucjonalną autonomię nadawców publicznych, tak aby wykluczyć wszelkie ryzyko politycznego lub ekonomicznego podporządkowania i uzależnienia.

Niezależność i instytucjonalna autonomia stanowią fundament wypełniania misji publicznej stojącej przed mediami, mającej zasadnicze znaczenie dla kształtowania i rozwoju społeczeństwa obywatelskiego. Misja publiczna polegająca na dostarczaniu informacji, udostępnianiu dóbr kultury i sztuki, ułatwianiu korzystania z oświaty i dorobku nauki, upowszechnianiu edukacji obywatelskiej, dostarczaniu rozrywki oraz popieraniu krajowej twórczości audiowizualnej, aby móc być realizowana w sposób właściwy, musi mieć zapewnione odpowiednie finansowanie. Stabilność i przewidywalność poziomu tego finansowania decyduje o tym, czy misja publiczna zostanie prawidłowo wypełniona. Model tego finansowania może być różny – telewizja publiczna oraz radio publiczne mogą być zasilane poprzez abonament radiowo-telewizyjny albo środki finansowe przeznaczone na ich działanie mogą pochodzić bezpośrednio z budżetu państwa .

Mając na uwadze powyższe argumenty wnioskodawcy przedkładają projekt ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, który reguluje zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych, zasady i warunki finansowania tych zadań, w tym zasady gospodarowania środkami pochodzącymi z budżetu państwa oraz organy właściwe w tych sprawach.

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie nowego instrumentu realizacji zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych, którym ma być licencja programowa. Licencja programowa ma określać wykaz zadań powierzanych dostawcy usług medialnych w ramach poszczególnych programów oraz innych usług medialnych, z jednoczesnym przyznaniem przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (KRRiT) środków z Funduszu Zadań Publicznych na realizację tych zadań.

Proponuje się, aby organem właściwym w sprawach udzielania licencji programowej, kontroli i nadzoru jej wykonywania była Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (KRRiT). Obecny pięcioosobowy skład osobowy KRRiT uległby powiększeniu do siedmiu osób. Trzy z nich będzie powoływał Sejm, a po dwie Prezydent i Senat. Kandydaci do KRRiT muszą być osobami wyróżniającymi się wiedzą i doświadczeniem w zakresie środków społecznego przekazu.

Projekt ustawy przewiduje w art. 6 utworzenie Rady Programowej będącej organem opiniodawczym KRRiT, do zadań której należeć będzie głównie ocena poziomu i jakości programów nadawców, opiniowanie programów lub audycji finansowanych ze środków Funduszu Zadań Publicznych, a także wyrażanie opinii w sprawie udzielenia absolutorium programowego.

Rada Programowa liczyć ma 15 członków. Do jej składu 3 przedstawiciele delegują: minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, minister właściwy do spraw nauki i szkolnictwa wyższego oraz minister właściwy do spraw edukacji narodowej. Pozostałych dwunastu członków Rady Programowej powoływać będzie KRRiT spośród osób legitymujących się dorobkiem i doświadczeniem w sferze kultury lub usług medialnych. Aby zapewnić jak największy wpływ środowisk twórczych na powołanie członków Rady Programowej projekt ustawy stanowi, że kandydaci do jej składu muszą posiadać co najmniej dwie rekomendacje organizacji

pozarządowych o zasięgu ogólnokrajowym lub krajowych zrzeszeń organizacji pozarządowych.

Jednym z najistotniejszych rozwiązań proponowanych w projekcie ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych jest wprowadzenie licencji programowej. Udzielać jej będzie KRRiT, na okres dwóch lat. Licencja programowa, zgodnie z art.10 projektu ustawy, określać będzie wykaz zadań powierzonych dostawcy usług medialnych w ramach poszczególnych programów i jednocześnie określać wielkość środków finansowych przeznaczonych na wykonanie zadań określonych w tej licencji . Licencja programowa będzie udzielana dla nadawców publicznych oraz dla nadawców niepublicznych. Projekt ustawy przewiduje tu dwie odrębne procedury nadawania licencji. Nadawcy publiczni ubiegać się będą mogli o licencję programową składając do KRRiT wnioski, w terminie do dnia 31 października roku poprzedzającego pierwszy rok objęty licencją programową. W przypadku gdyby nie złożono w tym terminie żadnego wniosku o przyznanie licencji programowej, wówczas KRRiT dokona samodzielnie wyboru nadawcy publicznego, któremu nada niejako z „urzędu” taką licencję.

Nadawcy niepubliczni będą mogli ubiegać się o nadanie licencji programowej na podstawie konkursu, przeprowadzanego przez KRRiT. Co jest istotne, do konkursów - obok nadawców niepublicznych - będą mogli również przystępować nadawcy publiczni.

Nadawca, któremu zostanie udzielona licencja programowa, publiczny lub niepubliczny, będzie zawierał z KRRiT umowę o finansowanie publiczne, będącą podstawą finansowania jego działalności, objętej licencją programową.

Projekt ustawy proponuje zasadnicze zmiany dotyczące finansowania zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych. Obecny system, oparty na opłacie abonamentowej, pobieranej na podstawie ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, którą uiszczają posiadacze odbiorników radiowych lub telewizyjnych poddany jest zdecydowanej krytyce. Przepisy ustawy, na

podstawie których pobierana jest ta opłata, są przedmiotem wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie ich niezgodności z Konstytucją RP. Zarzuty Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczą kształtu systemu poboru i egzekucji opłat, który jest generalnie nieefektywny, co w efekcie prowadzi do całkowitego zaprzeczenia zasady powszechności, sprawiedliwości i równości ponoszenia ciężarów publicznych. Z danych KRRiT, przedstawiających stan na dzień 31 grudnia 2007 r. wynika, że z liczby 13 337 040 gospodarstw domowych 57,2 % gospodarstw domowych posiada zarejestrowany odbiornik TV. Abonament radiowo-telewizyjny opłaca jedynie 43,5 % gospodarstw domowych. Wychodząc naprzeciw powszechnej krytyce dotyczącej funkcjonowania opłat abonamentowych wnioskodawcy proponują jej całkowite zlikwidowanie, a więc uchylenie w całości ustawy o opłatach abonamentowych.

Jednakże do czasu wejścia w życie projektowanej ustawy i utraty mocy obowiązującej ustawy o opłatach abonamentowych użytkownicy odbiorników radiowych i telewizyjnych, uiszczają tę opłatę na dotychczasowych zasadach, tym bardziej, że w przypadku stwierdzenia, w wyniku kontroli, naruszenia obowiązku uiszczania opłaty abonamentowej, ustawa o opłatach abonamentowych przewiduje stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Mając na uwadze fakt, że na władzy publicznej spoczywa obowiązek stworzenia efektywnego modelu zasilania finansowego mediów publicznych, pozwalającego na realizację przez radio i telewizję tzw. misji publicznej, projekt ustawy proponuje model finansowania zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych oparty w całości na dotacji z budżetu państwa.

KRRiT, otrzymywać będzie z budżetu państwa środki finansowe na realizację zadań wynikających z projektu ustawy. Środki te KRRiT gromadziłaby na specjalnym wyodrębnionym rachunku bankowym – Funduszu Zadań Publicznych (art.17 ust. 3 projektu ustawy). Środki z pierwszej części

przeznaczonej dla nadawców publicznych dzielone będą pomiędzy spółki radiowe i telewizyjne. Projekt ustawy przewiduje w art. 25 wprowadzenie kontroli wykonywania licencji programowej przez nadawcę, któremu przyznano taką licencję. Kontrolę będą przeprowadzali wyspecjalizowani, upoważnieni pracownicy KRRiT.

Nadawcy publiczni i niepubliczni, którym przyznano licencję programową, a co za tym idzie przekazano na jej realizację środki publiczne, będą mieli obowiązek corocznego opracowania i przedłożenia KRRiT, w terminie do dnia 15 lutego roku następnego, sprawozdania z realizacji licencji programowej. Aby zapewnić publiczny wgląd do tych sprawozdań, projekt ustawy przewiduje, że będą one publikowane na stronie internetowej nadawcy oraz w Biuletynie Informacji Publicznej KRRiT. Sprawozdania te pełnią istotną rolę, albowiem na ich podstawie KRRiT, po uzyskaniu opinii Rady Programowej, podejmować będzie uchwałę w sprawie absolutorium programowego dla nadawcy. Nieudzielenie absolutorium programowego może stanowić przesłankę odwołania zarządu spółki radiowej lub telewizyjnej.

W art. 31 projektu ustawy zawarte są projektowane zmiany w ustawie z dnia 23 grudnia 1993 r. o radiofonii i telewizji.

W punkcie pierwszym proponuje się zmiany w katalogu zadań KRRiT. Projektodawcy proponują, aby KRRiT przestała być kreatorem polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji, a skupiła się jedynie na opiniowaniu kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji. Ponadto proponuje się uzupełnienie katalogu zadań KRRiT i zadania nałożone na ten organ w projektowanych przepisach ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, a mianowicie do zadań KRRiT należałoby również przyznawanie licencji programowych na wykonywanie zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych, zawieranie umów z nadawcami o finansowanie zadań publicznych, zgodnie z przyznaną licencją programową. KRRiT powoływałaby również członków tworzonej ni mniejszą ustawą Rady

Programowej przy KRRiT, a także udzielałaby absolutorium programowego beneficjentom licencji programowych.

Istotne zmiany przewiduje się w zakresie liczby członków KRRiT, sposobie ich powoływania, a także w odniesieniu do wymagań, jakie powinni spełniać kandydaci na członków KRRiT. KRRiT według nowych przepisów liczyłaby 7 członków, z których 3 powoływanych byłoby przez Sejm, 2 – przez Senat i 2 – przez Prezydenta. Osoby te byłyby powoływane spośród kandydatów wyróżniających się odpowiednimi kwalifikacjami, wiedzą i doświadczeniem, a także posiadających rekomendacje renomowanych uczelni lub ogólnokrajowych stowarzyszeń twórców i dziennikarzy. Projektowana ustawa wprowadza także rotacyjność członków KRRiT. Co dwa lata będzie się kończyła kadencja jednego z członków Krajowej Rady, powoływanego przez Sejm, natomiast co trzy lata kończyć się będzie kadencja jednego z członków Krajowej Rady, powoływanych przez Prezydenta i Senat.

Proponuje się również zmiany w odniesieniu do sposobu podejmowania decyzji przez KRRiT. Po wejściu w życie projektowanych zmian KRRiT podejmowałaby decyzje bezwzględną większością głosów ustawowej liczby członków, a nie – jak jest obecnie – większością 2/3 głosów. Wprowadzenie tej zmiany przyczyni się do lepszego funkcjonowania KRRiT oraz sprawniejszego podejmowania uchwał przez ten organ.

Wnioskodawcy proponują również doprecyzowanie wymogów, jakie powinny spełniać programy, audycje i inne usługi medialne oferowane przez nadawców w ramach realizacji misji publicznej. Powinny to być programy najwyższej jakości, zawierające treści, o których mowa w art. 3 ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych, gdzie określono sposób realizacji misji publicznej.

Jedną z najistotniejszych zmian wprowadzanych niniejszą ustawą jest zmiana struktury organizacyjnej publicznej radiofonii i telewizji. Regionalną telewizję publiczną stanowić będzie 16 spółek telewizyjnych, które zostaną utworzone na bazie obecnych terenowych oddziałów Telewizji polskiej – Spółka Akcyjna. Zmiana ta przyczyni się do znacznie efektywniejszego wykonywania zadań składających się na realizację misji publicznej, a także sprawniejszego zarządzania podmiotami tworzącymi telewizję publiczną. Przewiduje się utworzenie 16 regionalnych spółek telewizyjnych. Likwidacji w związku z tym ulegną dotychczasowe oddziały terenowe Telewizji Polskiej – Spółka Akcyjna. Podkreślić należy, że kształt struktury organizacyjnej podmiotów tworzących publiczną radiofonię i telewizję będzie zależny od woli parlamentu, ponieważ wnioskodawcy proponują właśnie w ustawie, bez odsyłania w tym zakresie do aktu wykonawczego, określić zarówno liczbę spółek radiowych i telewizyjnych, jak i ich siedziby.

Wnioskodawcy proponują również wprowadzenie zmian w zakresie sposobu zarządzania spółkami tworzącymi publiczną radiofonię i telewizję. Po zmianach, zarząd regionalnej spółki radiowej i regionalnej spółki telewizyjnej byłby jednoosobowy, natomiast zarząd Telewizji polskiej – Spółka Akcyjna i Polskiego Radia – Spółka Akcyjna byłby trzyosobowy. Zarząd (członkowie zarządu) powoływani będą przez rady nadzorcze w drodze jawnego konkursu, którego zasady i tryb przeprowadzenia zostanie określony przez KRRiT w rozporządzeniu. Wprowadzenie jednoosobowych (w większości) zarządów przyczyni się do usprawnienia procesu zarządzania spółkami radiowymi i telewizyjnymi, a także – co bardzo istotne – uczyni przejrzystymi zasady odpowiedzialności za zarządzanie tymi spółkami.

Zmniejszona zostanie również liczba członków rad nadzorczych – z obecnych 5 – 9, na które pozwala ustawa – do trzech, spośród których dwóch powoływać będzie KRRiT, a jednego – minister właściwy do spraw Skarbu Państwa. Wprowadza się także możliwość odwołania członka rady nadzorczej

przed upływem kadencji z powodów wskazanych w projektowanym art. 28 ust. 5b.

Wnioskodawcy proponują również zniesienie funkcjonujących obecnie rad programowych publicznej radiofonii i telewizji. Zniesienie tych organów uzasadnione jest przede wszystkim utworzeniem Rady Programowej przy KRRiT, a także – jak wynika z dotychczasowych doświadczeń – niezbyt wielką efektywnością funkcjonowania tych rad programowych w spółkach publicznej radiofonii i telewizji.

Zmiany w tym zakresie (wprowadzenie jednoosobowych zarządów albo zmniejszenie liczby członków zarządu, ograniczenie liczby członków rad nadzorczych, likwidacja rad programowych przy spółkach) powinny w znaczącym stopniu przyczynić się do zmniejszenia kosztów funkcjonowania i utrzymania spółek publicznej radiofonii i telewizji, a tym samym spowodować, że większe środki zostaną przeznaczone na zadania związane ściśle z wykonywaniem misji publicznej, do wypełniania której podmioty te zostały powołane.

Wnioskodawcy proponują również wprowadzenie pewnych preferencji, polegających na częściowym (w wysokości 50 %) zwolnieniu nadawców pożytku publicznego, którymi są szkoły publiczne, uczelnie lub jednostki organizacyjne gminy powołane do prowadzenia działalności kulturalnej, z opłat za używanie częstotliwości. Rozwiązanie to służyć ma promowaniu dynamicznie rozwijających się programów tworzonych przez społeczności lokalne, szkolne i akademickie.

Pozostałe zmiany w ustawie o radiofonii i telewizji mają charakter zmian porządkowych, doprecyzowujących i dostosowawczych lub stanowią legislacyjną konsekwencję omówionych wcześniej zmian merytorycznych.

Ponadto w projekcie ustawy zawarte są zmiany w szeregu innych ustaw, będące konsekwencją rozwiązań przyjętych w projektowanej ustawie, a także z mian w ustawie o radiofonii i telewizji.

W związku z proponowaną zmianą liczby członków KRRiT proponuje się, aby kadencja członków dotychczasowego pięcioosobowego składu KRRiT wygasła z dniem wejścia ustawy w życie (art. 46 ust. 1). Powołanie nowego siedmioosobowego jej składu powinno nastąpić niezwłocznie. Aby nie dopuścić do sytuacji, w której konstytucyjny organ nie mógłby działać, proponuje się, aby do czasu powołania nowych członków KRRiT dotychczasowi członkowie KRRiT pełnili swoje funkcje. Stan „trwania” starych członków ograniczony został w czasie do chwili, gdy zostanie powołanych co najmniej pięciu z siedmiu członków nowego składu KRRiT. Od dnia powołania piątego członka nowego składu KRRiT, w pięcioosobowym składzie zdolna jest do podejmowania uchwał.

Przepisy przejściowe projektu ustawy przewidują między innymi przejście przez nowotworzone spółki telewizyjne uprawnień, obowiązków oraz mienia likwidowanych terenowych oddziałów spółki „Telewizja Polska- Spółka Akcyjna”. Spółkom tym zostaną również nieodpłatnie przydzielone częstotliwości używane w dniu wejścia ustawy w życie do rozpowszechniania regionalnych programów telewizyjnych i radiofonicznych.

Skutki społeczne i gospodarcze.

Projekt ustawy wychodzi naprzeciw oczekiwaniom społecznym związanym z likwidacją opłaty abonamentowej za posiadanie odbiornika radiowego lub telewizyjnego. Celowym wydaje się uchylenie w całości ustawy o opłatach abonamentowych, która należy do wyjątkowo mało efektywnych aktów prawnych. Ponadto należy zauważyć, że wprowadzenie możliwości udzielania licencji programowej, w drodze konkursu, również nadawcom niepublicznym, przyczyni się do rozwoju rynku medialnego.

Skutki finansowe .

Projekt ustawy zakłada całkowitą likwidację opłaty abonamentowej, pobieranej na podstawie przepisów ustawy z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych. Opłata ta wynosi obecnie 5 zł 94 grosze za odbiornik radiofoniczny i 18 zł 68 groszy za odbiornik telewizyjny lub radiofoniczny i telewizyjny. Środki finansowe uzyskane z uiszczanej opłaty abonamentowej, po potrąceniu umownego wynagrodzenia Poczty Polskiej za usługi związane z poborem opłat są gromadzone przez KRRiT na wyodrębnionym rachunku bankowym w Banku Gospodarstwa Krajowego. Środki te są przeznaczone wyłącznie na realizację misji publicznej przez nadawców publicznej radiofonii i telewizji.

W związku z likwidacją opłaty abonamentowej, z budżetu państwa musi zostać wyasygnowana kwota w wysokości między 600 a 800 mln zł na przejęcie w całości finansowania zadań publicznych w dziedzinie usług medialnych.

Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

Projekt ustawy przewiduje wydanie kilku aktów wykonawczych, w których zostaną uregulowane szczegółowo rozwiązania umożliwiające stosowanie jej przepisów. Do podstawowych należą następujące:

Na podstawie art. 16 ust. 1 projektu KRRiT określi, w drodze rozporządzenia wymogi, jakie powinien spełniać wniosek o przyznanie licencji programowej, mając na uwadze konieczność zapewnienia prawidłowej oceny proponowanego sposobu wypełniania misji publicznej przez wnioskodawcę. Wniosek o przyznanie licencji programowej, składany przez nadawcę, będzie musiał zawierać w szczególności nazwę nadawcy składającego wniosek, charakter programu (uniwersalny, wyspecjalizowany), propozycję struktury gatunkowej programu, propozycje wielkości środków pieniężnych niezbędnych do wykonania zadań określonych w licencji . W przypadku nadawców

regionalnych wniosek powinien również określać proponowany minimalny udział audycji regionalnej i lokalnej w programie.

Na podstawie art. 16 ust. 2 projektu KRRiT określi, w drodze rozporządzenia, wzór licencji programowej dla nadawców publicznych oraz wzór licencji programowej dla nadawców niepublicznych, uwzględniając rodzaje zadań publicznych realizowanych przez obie kategorie nadawców. Określone przez KRRiT wzory licencji programowych, odrębne dla poszczególnych kategorii nadawców, będą zawierać elementy wspólne dla przyznawanych licencji, które powinny znaleźć się we wszystkich licencjach programowych.

Zgodnie z art. 12 ust. 3 projektu KRRiT określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przeprowadzania konkursu, o którym mowa w art. 12 ust. 1 projektowanej ustawy, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania nadawców publicznych i nadawców niepublicznych biorących udział w konkursie, a także najlepszego sposobu realizacji misji publicznej. W rozporządzeniu tym KRRiT określi sposób przeprowadzania tego konkursu, a w szczególności termin ogłoszenia o konkursie, termin składania zgłoszeń do konkursu, szczegółowy opis przedmiotu konkursu, wykaz dokumentów, które powinny być dołączone do zgłoszenia udziału w konkursie, opis kryteriów, które będą brane pod uwagę przy wyborze oferty, a także proponowane formy zabezpieczenia wykonania umowy o finansowanie publiczne.

Na podstawie art. 15 ust. 2 projektu KRRiT określi, w drodze rozporządzenia, ogólne warunki umów o finansowanie publiczne, zapewniające prawidłowe realizowanie zadań z zakresu misji publicznej, określonych w licencji programowej. W rozporządzeniu tym określone zostaną essentialia negotii umowy o finansowanie publiczne, do których należy określenie przedmiotu świadczenia nadawcy w związku z przyznaną licencją programową oraz określenia wielkości środków pieniężnych przekazywanych nadawcy, a

także *accidentalia negotii* tej umowy, do których należy w szczególności określenie zabezpieczenia należytego wykonania umowy o finansowanie publiczne przez nadawcę oraz określenie skutków prawnych niewykonania zobowiązania przez nadawcę.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

BAS-WAL-587/09

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu
ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych
(przedstawiciel wnioskodawców: poseł Iwona Śledzińska-Katarasińska)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2009 r. Nr 5, poz. 47) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Proponowana ustawa określa zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych, zasady ich finansowania oraz organy właściwe w sprawach usług medialnych. Wprowadza instytucję licencji programowej i określa warunki jej wykonywania.

Projekt przewiduje zmiany w ustawach: z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87, ze zmianami), z dnia 27 września 1990 r. o wyborze Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2000 r. Nr 47, poz. 544, ze zmianami), z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zmianami), z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, ze zmianami), z dnia 16 lipca 1998 r. – Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547, ze zmianami), z dnia 12 kwietnia 2001 r. – Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2007 r. Nr 190, poz. 1360 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056), z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, ze zmianami), z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz. U. Nr 113, poz. 984, ze zmianami), z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507, ze zmianami), z dnia 23

stycznia 2004 r. – Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego (Dz. U. Nr 25, poz. 219, ze zmianami), z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 132, poz. 1111, ze zmianami), z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. Nr 104, poz. 708, ze zmianami), z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. Nr 104, poz. 709 i Nr 218, poz. 1592), z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 r. oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, ze zmianami) oraz z dnia 16 listopada 2006 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących cywilnym niewidomym ofiarom działań wojennych (Dz. U. Nr 249, poz. 1824).

Projekt zawiera przepisy przejściowe oraz stanowi, że z dniem 31 grudnia 2009 r. traci moc ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. Nr 85, poz. 728 i Nr 175, poz. 1314). Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

- Protokół (nr 32) w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich, załączony do Traktatu z Amsterdamu zmieniającego Traktat o Unii Europejskiej, traktaty ustanawiające Wspólnoty Europejskie i niektóre związane z nimi akty (dalej: Protokół),
- rezolucję Rady i Przedstawicieli Rządów Państw Członkowskich, przyjętą podczas posiedzenia Rady w dniu 25 stycznia 1999 r. dotyczącą radiofonii i telewizji publicznej (Dz. Urz. WE C 30 z 5.2.1999 r., str. 1),
- komunikat Komisji 96/C 281/03 na temat usług świadczonych w interesie ogólnym w Europie (Dz. Urz. WE C 281 z 26.9.1996 r., str. 3), uzupełniony komunikatem Komisji 2001/C 17/04 na temat usług świadczonych w interesie ogólnym w Europie (Dz. Urz. WE C 17 z 19.1.2001 r., str. 4),
- komunikat Komisji 2001/C 320/04 w sprawie udzielania pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej (Dz. Urz. WE C 320 z 15.11.2001 r., str. 5; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 8, t. 2, str. 117),
- art. 16 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) dotyczący usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 86 ust. 2 TWE dotyczący przedsiębiorstw świadczących usługi w ogólnym interesie gospodarczym,
- art. 87 i 88 TWE dotyczące zasad przyznawania pomocy przez państwo,
- art. 151 TWE określający kompetencje państw członkowskich w dziedzinie kultury,
- dyrektywę 89/552/EWG Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących

świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz. Urz. WE L 298 z 17.10.1989 r., str. 23, ze zmianami, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 6, t. 1, str. 224 oraz t. 2, str. 321),
- dyrektywę Komisji 2006/111/WE z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi, a także w sprawie przejrzystości finansowej wewnątrz określonych przedsiębiorstw (wersja skodyfikowana) (Dz. Urz. UE L 318 z 17.11.2006 r., str. 17).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Projekt przewiduje wprowadzenie instytucji licencji programowej. Licencja programowa dla nadawcy publicznego ma być przyznawana przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji (dalej: Krajowa Rada) na wniosek nadawcy publicznego (art. 11 projektu). Ponadto Krajowa Rada będzie mogła przyznać licencję programową na podstawie konkursu, w którym będą brali udział nadawcy publiczni i nadawcy niepubliczni (art. 10 projektu). Licencja programowa będzie określała wykaz powierzanych zadań i jednocześnie będzie przyznawała środki pieniężne na ich wykonanie. Środki te będą pochodziły z Funduszu Zadań Publicznych (dalej: Fundusz) – z wyodrębnionego rachunku Krajowej Rady, na którym będą gromadzone środki finansowe z budżetu państwa na finansowanie zadań publicznych (art. 17 projektu). Przekazywane na podstawie licencji środki pieniężne będą więc środkami publicznymi w rozumieniu art. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, ze zmianami)).

3.2. Artykuły 3 i 4 projektu w związku z art. 21 ustawy o radiofonii i telewizji, w brzmieniu określonym w art. 31 pkt 7 projektu, określają zadania publiczne służące realizacji misji publicznej. Brzmienie art. 10 ust. 1 projektu nie pozwala jednoznacznie rozstrzygnąć, czy powierzane na podstawie licencji zadania będą zadaniami wyłącznie publicznymi („Licencja programowa określa wykaz zadań powierzanych...”). Z art. 4 projektu wynika, że środki Funduszu przekazywane nadawcom niepublicznym „lub innym niepublicznym dostawcom medialnym” będą przeznaczone na realizację zadań publicznych. W odniesieniu do nadawców publicznych projekt nie formułuje wymogu przeznaczania przekazywanych na podstawie licencji środków Funduszu na realizację zadań publicznych (mowa jest jedynie o „zadaniach” – art. 10 ust. 1). Biorąc jednak pod uwagę, przewidziany w art. 18 ust. 1 projektu, obowiązek dokonywania podziału środków Funduszu na realizację zadań określonych w art. 3 projektu, powierzanych na podstawie licencji programowej przyznawanej nadawcom publicznym, można przyjąć że w art. 10 ust. 1 projektu chodzi o zadania publiczne.

Niniejsza opinia opiera się na przyjęciu założenia, że zadania, o których mowa w art. 10 ust. 1 projektu są zadaniami publicznymi, oraz że w trakcie prac legislacyjnych nad projektem zostanie wprowadzona odpowiednia poprawka redakcyjna.

3.3. Radiofonia i telewizja publiczna jest traktowana jako usługa świadczona w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu przepisów TWE. Zgodnie z art. 86 ust. 2 TWE, przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, podlegają normom TWE, zwłaszcza regułom konkurencji, w granicach, w jakich ich stosowanie nie stanowi prawnej lub faktycznej przeszkody w wykonywaniu poszczególnych zadań im powierzonych. Jednocześnie przepis ten zastrzega, że rozwój handlu nie może być naruszony w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty. Znaczenie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym zostało podkreślone w art. 16 TWE, stanowiącym, że Wspólnota i państwa członkowskie, w granicach swych kompetencji i w granicach stosowania TWE, zapewniają, aby te usługi funkcjonowały na podstawie zasad i na warunkach, które pozwolą im wypełniać ich zadania. Artykuł 16 TWE nie wyłącza stosowania reguł dotyczących przyznawania pomocy przez państwo określonych w art. 86 i 87 TWE. Zgodnie z postanowieniami interpretacyjnymi zawartymi w Protokole system publicznego nadawania w państwach członkowskich jest bezpośrednio związany z potrzebami demokratycznymi, społecznymi i kulturowymi każdego społeczeństwa oraz z koniecznością zachowania pluralizmu w mediach. W Protokole stwierdza się, że postanowienia TWE „nie naruszają kompetencji państw członkowskich w zakresie zapewnienia finansowania publicznego nadawania w zakresie, w jakim takie finansowanie przyznaje się organizacjom nadawczym w celu wypełnienia misji służby publicznej, która została powierzona, określona i zorganizowana przez każde państwo członkowskie, oraz w zakresie, w jakim takie finansowanie nie wpływa na warunki handlowe i konkurencję we Wspólnocie w zakresie, w jakim byłoby to sprzeczne ze wspólnym interesem, przy uwzględnieniu konieczności realizacji mandatu tej służby publicznej”. Kompetencja państw członkowskich w zakresie realizacji i finansowania misji świadczenia usługi publicznej została również podkreślona w rezolucji dotyczącej radiofonii i telewizji. Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (TS) potwierdził kompetencję państw członkowskich do ustalenia szerokiej definicji nadawczych usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.¹

3.4. Przewidziane w projekcie przekazywanie środków publicznych na realizację zadań publicznych w ramach przyznawanych licencji programowych należy ocenić z punktu widzenia zgodności proponowanej regulacji ze

¹ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 października 2008 r. w sprawach połączonych T-309/04, T-329/04 i T-336/04 *TV 2/Danmark A/S przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, pkt 107 i 113.

wspólnotowymi regułami konkurencji, w szczególności zasadami udzielania pomocy przez państwo, z uwzględnieniem postanowień wynikających z Protokołu. Artykuł 87 ust. 1 TWE stanowi, że wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Za zgodną ze wspólnym rynkiem może zostać uznana m.in. pomoc przeznaczona na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej i konkurencji we Wspólnocie w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (art. 87 ust. 3 lit. d TWE). Artykuł 151 ust. 4 TWE przewiduje uwzględnianie przez Wspólnotę w jej działaniu aspektów kulturalnych, zwłaszcza w celu poszanowania i popierania różnorodności jej kultur.

3.5. Zgodnie z art. 86 ust. 3 TWE Komisja Europejska czuwa nad stosowaniem art. 86 ust. 2 i w razie potrzeby kieruje stosowne decyzje do państw członkowskich. Zgodnie z art. 88 ust. 3 TWE Komisja jest informowana, w czasie odpowiednim do przedstawienia swych uwag, o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy. Tak więc zarówno w przypadku stosowania art. 86 ust. 2 TWE jak i art. 87 ust. 3 lit. d TWE, do Komisji należy ocena zgodności przyznanych środków ze wspólnotowymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa. W komunikacie 2001/C 320/04 Komisja szczegółowo określiła kryteria, które bierze pod uwagę dokonując takiej oceny w odniesieniu do środków z zakresu pomocy państwa dla radiofonii i telewizji publicznej.

Zdaniem Komisji pojęcie „kultura” w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. d TWE wymaga przyjęcia interpretacji ograniczającej, ponieważ przepis przewidujący wyłączenie spod zakazu obejmowania pomocą państwa należy stosować w sposób ścisły. Potrzeby edukacyjne i demokratyczne państwa członkowskiego należy odróżnić od promocji kultury. Takiego rozróżnienia – między potrzebami kulturalnymi, społecznymi i demokratycznymi – dokonuje Protokół. Jeżeli państwo członkowskie nie wprowadzi odrębnej definicji i odrębnego finansowania pomocy państwa na samą promocję kultury, pomoc taka, zdaniem Komisji, co do zasady, nie może być zaakceptowana na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d TWE. Można jednak dokonać odpowiedniej oceny na podstawie art. 86 ust. 2 TWE, dotyczącego usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Zgodnie z orzecznictwem TS art. 86 ust. 2 TWE stanowi wyjątek, który należy interpretować w sposób ściśle określony. Aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w tym przepisie konieczne jest spełnienie następujących warunków: 1) usługa musi być świadczona w ogólnym interesie gospodarczym i jasno określona jako taka przez państwo członkowskie, 2) przedsiębiorstwo musi być jednoznacznie zobowiązane przez państwo do świadczenia danej usługi, 3) stosowanie przewidzianego w TWE zakazu

korzystania z pomocy państwa musi utrudniać wykonywanie szczególnych zadań powierzonych przedsiębiorstwu i odstąpienie od tych zasad nie może wpływać na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Wspólnoty (kryterium proporcjonalności).² Biorąc pod uwagę postanowienia Protokołu należy ocenić, czy regulacje projektu, odnoszące się do misji publicznej i środków finansowych przekazywanych na jej realizację, spełniają kryteria usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, określone w prawie UE. Zgodnie z komunikatem Komisji 2001/C 320/04 zasady realizacji misji publicznej powinny być precyzyjnie określone, aby władze państw członkowskich mogły skutecznie nadzorować działalność nadawców.

Artykuł 21 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w brzmieniu określonym w art. 31 pkt 7 projektu, stanowi, że publiczna radiofonia i telewizja realizuje misję publiczną „poprzez oferowanie różnorodnej i charakteryzującej się wysokim poziomem jakościowym oferty programowej w dziedzinie informacji, kultury i edukacji, w dostępnych powszechnie (otwartych) usługach medialnych, na poziomie ogólnokrajowym, ponadregionalnym, regionalnym lub lokalnym oraz w programach dla zagranicy, która w sposób wyważony prezentuje obraz całego społeczeństwa oraz zainteresowań i poglądów społecznych, politycznych, kulturalnych, filozoficznych i religijnych ogółu obywateli”. Misja ma być realizowana na zasadach określonych w ustawie o radiofonii i telewizji oraz w proponowanej ustawie. Zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych, służące wypełnianiu misji, zostały określone art. 3 projektu. Można uznać, że sposób zdefiniowania misji publicznej w projekcie spełnia wymogi art. 86 ust. 2 TWE, dotyczące usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym i mieści się w zakresie kompetencji państwa członkowskiego.

3.6. Przekazanie środków finansowych na realizację zadań publicznych będzie możliwe na podstawie licencji programowej i po zawarciu z beneficjentem licencji umowy o finansowanie publiczne (art. 10 i 15 projektu). Nadawcy publiczni, niepubliczni i inni dostawcy usług medialnych, którzy otrzymali środki pieniężne na podstawie licencji programowej będą zobowiązani do ujęcia w księgach rachunkowych przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie w odniesieniu do działalności polegającej na realizacji misji publicznej oraz do pozostałej działalności (art. 20 i 23 projektu). Beneficjenci licencji programowych będą zobowiązani do sporządzania sprawozdań z realizacji licencji programowych, zawierających określenie wykorzystanych i pozostających do wykorzystania środków (art. 21, 22 i 24 projektu). Krajowa Rada będzie mogła przeprowadzać kontrolę wykonywania licencji programowej przez beneficjenta (art. 25 i 26 projektu). Będzie też podejmowała uchwałę w sprawie absolutorium programowego z wykonania licencji programowej (art. 27

² Komunikat Komisji 2001/C 320/04, pkt 26-29; wyrok Trybunału z dnia 27 marca 1974 r. w sprawie 127-73 *Belgische Radio en Televisie przeciwko SV SABAM i NV Fonior*, ECR z 1974 r., str. 313.

projektu). Wskazane regulacje projektu umożliwiają ściśle określenie zobowiązań beneficjenta licencji programowej (treść licencji i umowa o finansowanie publiczne) oraz kontrolę wykonywania zobowiązań wynikających z licencji (rozdział 6 projektu), co spełnia wymogi komunikatu Komisji 2001/C 320/04 w zakresie obowiązku jednoznacznego określenia zobowiązania przedsiębiorcy do świadczenia danej usługi oraz w zakresie przejrzystości finansowej.

Należy jednak zastrzec, że kwestie szczegółowe odnoszące się do sprawozdawczości oraz kontroli, umożliwiające wykonywanie postanowień projektu zostaną dopiero określone w rozporządzeniach wydanych na podstawie proponowanej ustawy. Ostateczna ocena zgodności jej stosowania z prawem UE będzie więc uzależniona od treści przepisów wykonawczych.

W tym miejscu można też powołać dyrektywę 2006/111/WE, określającą m.in. wymagania dotyczące przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi. Dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia przejrzystości stosunków finansowych między organami publicznymi a przedsiębiorstwami publicznymi, tak aby wyraźnie wskazane były następujące elementy: a) fundusze publiczne udostępniane bezpośrednio przez organy publiczne danym przedsiębiorstwom publicznym, b) fundusze publiczne udostępniane przez organy publiczne za pośrednictwem przedsiębiorstw publicznych lub instytucji finansowych, c) rzeczywiste wykorzystanie tych funduszy. Państwa członkowskie są ponadto zobowiązane do zapewnienia właściwego odzwierciedlenia w oddzielnych księgach struktury finansowej i organizacyjnej każdego przedsiębiorstwa zobowiązanego do prowadzenia takich oddzielnych ksiąg. Artykuły 20 i 23 projektu nie naruszają dyrektywy 2006/111/WE.

Zgodnie z kryterium proporcjonalności pomoc państwa nie może przekraczać kosztów netto misji publicznej, uwzględniając również inne bezpośrednie lub pośrednie przychody wynikające z realizacji misji publicznej. Zgodnie z art. 4 projektu nadawcom niepublicznym może zostać powierzona realizacja tylko części zadań publicznych. Oznacza to, że środki Funduszu przekazywane nadawcom niepublicznym nie będą mogły być przeznaczane na zadania określone w art. 3 pkt 9–16 projektu. Wątpliwość budzi zaliczenie do zadań publicznych realizowanych przez nadawców publicznych „budowy i eksploatacji stacji nadawczych” (art. 3 pkt 14 projektu). Komisja, przeprowadzając analizę według kryterium proporcjonalności, rozważa, czy naruszenie zasad konkurencji wynikające z udzielenia pomocy może być uzasadnione z punktu widzenia potrzeby świadczenia usługi publicznej określonej przez państwo członkowskie i jej finansowania. Do Komisji będzie więc należała ocena, czy środki pieniężne przekazywane z budżetu państwa na budowę i eksploatację stacji nadawczych będą niezbędne dla realizacji misji publicznej.

3.7. Proponowana regulacja wydaje się nie naruszać przepisów art. 86 ust. 2 i art. 87 ust. 1 TWE, interpretowanych przez Protokół oraz orzecznictwo TS. Do Komisji należy jednak ostateczna ocena zgodności przyznawanych środków ze wspólnotowymi regułami konkurencji, w tym z zasadami pomocy przyznawanej przez państwa. Komisja oceni, czy przewidziany program pomocy dotyczący przekazywania środków publicznych na realizację misji publicznej będzie zgodny z art. 86 ust. 2 TWE i art. 87 ust. 3 lit. d TWE. Projekt podlega notyfikacji Komisji.

3.8. Niezależnie od dokonania oceny zgodności przekazywania środków publicznych w ramach realizacji licencji programowych, należy ocenić, czy zasady wyłaniania nadawców, którym następnie przyznawana jest licencja są zgodne z prawem UE.³ Projekt przewiduje dwa tryby przyznawania licencji programowych: obligatoryjny (art. 11) i fakultatywny (art. 12). Tryb fakultatywny miałby być dostępny zarówno dla nadawców publicznych jak i niepublicznych, którzy zostaliby wyłonieni w drodze konkursu. Jednocześnie art. 12 ust. 2 projektu wyłącza stosowanie do konkursów przepisów o zamówieniach publicznych. Nie określa jednak procedur przeprowadzania konkursów, stwierdza jedynie, że Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, „szczegółowe warunki przeprowadzania konkursu, kierując się koniecznością zapewnienia równego traktowania nadawców publicznych i nadawców niepublicznych biorących udział w konkursie, a także najlepszego sposobu realizacji misji publicznej” (art. 12 ust. 3). Wyłączenie stosowania przepisów o zamówieniach publicznych oznacza w szczególności wyłączenie stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655, ze zmianami), wykonującej dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz. Urz. UE L 257 z 1.10.2005 r., str. 1, ze zmianami). Należy stwierdzić, że zgodność proponowanej ustawy z prawem UE – w przypadku konkursów w celu wyłonienia beneficjentów licencji programowych – można będzie zapewnić jedynie wówczas, gdy projektowane rozporządzenie Krajowej Rady będzie zgodne z przepisami prawa UE dotyczącymi konkurencji (w tym dotyczącymi zamówień publicznych). Chodzi tu przede wszystkim o stwierdzenie, czy uzasadnione byłoby wyłączenie stosowania dyrektywy 2004/18/WE.

3.9. Przepisy projektu można odnieść do dyrektywy 89/552/EWG (o audiowizualnych usługach medialnych). Dyrektywa zobowiązuje państwa członkowskie do zapewnienia, by wszystkie audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji

³ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 czerwca 2008 r. w sprawie T-442/03 *SIC przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich*, pkt 145–147.

pozostawały w zgodzie z zasadami systemu prawa, które mają zastosowanie do audiowizualnych usług medialnych przeznaczonych do odbioru w tym państwie członkowskim (art. 2). Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem wspólnotowym (art. 3 dyrektywy). Projekt nie narusza postanowień dyrektywy.

4. Konkluzje

4.1. Niniejsza opinia opiera się na przyjęciu założenia, że zadania, o których mowa w art. 10 ust. 1 projektu są zadaniami publicznymi (punkt 3.2 opinii).

4.2. Projekt zawiera liczne upoważnienia do wydania aktów wykonawczych. Ostateczna ocena zgodności stosowania proponowanej ustawy prawem UE zależy od rozwiązań szczegółowych przyjętych w przepisach wykonawczych (punkt 3.6 opinii).

4.3. Wątpliwość budzi zaliczenie do zadań publicznych realizowanych przez nadawców publicznych „budowy i eksploatacji stacji nadawczych”. Do Komisji Europejskiej będzie należała ocena, czy środki pieniężne przekazywane z budżetu państwa na budowę i eksploatację stacji nadawczych są niezbędne dla realizacji misji publicznej (punkt 3.6 opinii).

4.4. Projekt podlega notyfikacji Komisji Europejskiej, do której należy ostateczna ocena, czy przewidziany program pomocy dotyczący przekazywania środków publicznych na realizację misji publicznej będzie zgodny z prawem UE (punkt 3.7 opinii).

4.5. Kwestia zgodności z prawem UE przepisów proponowanej ustawy w zakresie konkursów przeprowadzanych w celu wyłonienia beneficjentów licencji programowych będzie uzależniona od zgodności projektowanego rozporządzenia Krajowej Rady z prawem UE (punkt 3.8 opinii).

4.6. Pozostałe przepisy projektu nie naruszają prawa UE.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego i Międzynarodowego

Akceptował: Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Deskryptory bazy REX: Unia Europejska, projekt ustawy, radiofonia i telewizja

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

BAS-WAL-588/09

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 Regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Iwona Śledzińska-Katarasińska) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Proponowana ustawa określa zadania publiczne w dziedzinie usług medialnych, zasady ich finansowania oraz organy właściwe w sprawach usług medialnych. Wprowadza instytucję licencji programowej i określa warunki jej wykonywania. Projekt przewiduje zmiany w ustawach.

Projekt ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych **nie jest projektem ustawy wykonującej** prawo Unii Europejskiej.

Opracował: Zespół Prawa Europejskiego i Międzynarodowego

Akceptował: Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

PIERWSZY PREZES
SĄDU NAJWYŻSZEGO
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 24 marca 2009 r.

BSA III - 021 - 37/09

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. *LCY-020-00124*

Data wpływu *30.03.2009*

Pan
Lech CZAPLA
Zastępca Szefa
Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 19 marca 2009 r., Ps-51/09 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 p. 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) nie uznaje za celowe opinio-
wania ***poselskiego projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych.***

Z poważaniem

Lech Gardocki
Prof. dr hab. Lech GARDOCKI